Haro Bikes HI-TECH PERFORMANCE
Kultovní americká horská, freestylová, bmx a trekkingová kola.
KATMAR BIKE CENTER
Bubenské nábřeží 8, 170 00 Praha 7
170 00 Praha 7
(Metro C - Vltavská - 100 m směr tržnice)
Otevřeno: Po-Pá:10-18,
Čt:10-20, So:9-12
Tel./fax: 233 322 587
Nonstop info: 603-725893
katmar@katmar.cz
www.katmar.cz
Haro Bikes HI-TECH PERFORMANCE

OUTDOOROVÝ ČASOPIS S UNIKÁTNÍ DISTRIBUCÍ – ROZDÁVÁN ZDARMA VE 430 OUTDOOROVÝCH CENTRECH
KOMPLETNÍHO DOBRODRUHA NAJDETE ROVNĚŽ NA WEBOVÝCH STRÁNKÁCH WWW.CASOPISDOBRODRUH.CZ

9 2008 Ročník XII.

DOBRODRUH

ZDARMA

MĚSÍČNÍK PRO AKTIVITY V PŘÍRODĚ

VYSOKOTATRANSKÝ SKIALP

Poslední metry po hřebenu na Malý Ladový štít (2608 a 2611 m), v pozadí Babia hora.

Ve Vysokých Tatrách vyrostly generace československých, českých a slovenských horolezců a lyžařů. Pro mnohé je srdeční záležitostí vyjet aspoň na pár dní v zimě nebo v létě do Vysokých Tater, přestože to mají třeba do Rakouska mnohem blíže. Nejinak je to i s námi, a tak každoročně vyjíždíme po Vánocích na skialpový Memoriál, který se většinou odehrává na některé z tatranských chat.

Bylo tomu tak i loni, kdy jsme na čtyři dny vyrazili na Téryho chatu ideálně položenou v horním patře Malé Studené doliny, poblíž Piatich Spišských ples. Okolní terény nemají chybu a kam se člověk podívá, tam uvidí nádherné lezecké a lyžařské cesty. To bylo ještě umocněno tím, že počasí vyšlo dokonale a po celou dobu bylo úplně jasno s občasným větrem. Lavinové nebezpečí bylo, až na některé svahy, na nejnižším stupni mezinárodní stupnice. Co více si přát? Nic, snad jenom mít něco předtím našlapáno, aby člověka neunavil první výstup.

Do Popradu přijíždíme nočním rychlíkem kolem šesté hodiny ráno a po snídani TEŽkou přejíždíme do Starého Smokovca. Jdeme se podívat na turistický rozcestník (Téryho chata 3 h 40 min) a ceny zubačky na Hrebienok, že bychom se jako správní paštikáři nechali vyvézt o kousek výše. Dát za svezení cenu několika piv na horské chatě nás rychle odpaštikovalo, a tak v teniskách opouštíme bezsněhový Starý Smokovec směrem Hrebienok. Možnost občerstvení na Zamkovského chatě nevyužíváme a už na slunci začínáme stoupat do Malé Studené doliny.

Sněhu je v dolní části výstupu celkem málo a na chodníku občas trčí kameny, případně místy i kus sněhu chybí. S rostoucí nadmořskou výškou se sněhová pokrývka zlepšuje, a když začne řídnout kosodřevina, tak už jsou sněhu doslova hromady. Pohodový výstup na Téryho chatu je narušen pouze závěrečným dlouhým svahem, který je při zledovatělém podkladu značně nebezpečný. Tedy samotný svah nebezpečný není, nebezpeční jsou nedostatečně vybavení turisté, kteří různě sklouzávají dolů nebo uvolňují kusy zmrzlého sněhu. Stoupání na lyžích v traverzech vedle vyšlapaného přímého chodníku není na přemrzlém tvrdém podkladu jednoduché, a moc to nezlepšují ani stoupací železa na skialpové vázání. Před polednem došmatláváme na chatu, kde potkáváme známé.

BARANIE SEDLO (2393 m), PŘÍPADNĚ BARANIE ROHY

Po občerstvení jsme vzhledem k ročnímu období vyrazili z chaty dost pozdě – těsně před druhou hodinou odpoledne, kdy už v dolině byl stín a zima. Někteří dokonce chtěli jít jenom pěšky, ale nakonec jsme šli všichni s lyžemi. S Idefixem jsme došli do **Baranieho sedla (2393 m, FK 1765, I.)**. Až na vrchol Baraních rohů se nám už nechtělo a vyšli jsme jenom kousek nad sedlo. Vyfotili jsme Belanské Tatry téměř bez sněhu, zhodnotili podklad v závěrečném kuloáru z Velké Zmrzlé doliny do Baranieho sedla, nasadili lyže a se zapadajícím sluncem se rozjeli dolů kopcom. Dolinou k chatě jsme dojížděli pomalu za tmy, pouze ve světle hvězd.

Výstup do Sedielka (2372 m)

SEDIELKO (2372 M) A MALÝ LADOVÝ ŠTÍT (2608 NEBO 2611 M)

Ráno se probouzíme do dalšího nádherného dne, kdy je na obloze plech, tj. nebe bez mráčku. Není kam spěchat, protože podklad je brzy ráno jako beton, a tak snídáme na pohodu a z chaty odcházíme na lyžích směr **Sedielko (2372 m, FK1604, CH.)** v 8.20 h.

➥ *Pokračování na str. 2 a 3*

STRANDŽA – DIVOKÉ ČERNOMOŘSKÉ POBŘEŽÍ

Noční vlak ze sluncem rozpálené a smogem se dusící Sofie vyměňujeme v přímořském Burgasu za autobus a po necelých dvou hodinách dravé jízdy vystupujeme v Carevu. Zbavujeme se dotěrných taxikářů, veksláků a babiček nabízejících ubytování v soukromí. Konečně jsme nezávislí na jakýchkoliv dopravních prostředcích a můžeme se spolehnout jen na své fyzické síly. Dále směrem k bulharsko–turecké hranici chceme totiž podél černomořského pobřeží dojít pěšky.

Pobřeží v NP Strandža

Celá oblast jižně od Careva je součástí národního parku a přírodní rezervace Strandža. Jedná se o úchvatnou, mírně zvlněnou krajinu plnou původních bukových a dubových lesů a v létě sluncem spálených a vysušených pastvin. Jedněmi z mála vodních zdrojů přivádějících tak žádanou vláhu jsou řeky s poetickými názvy – Ropotamo a Veleka. V jejich okolí se rozkládají bujnou vegetací prorostlé lužní lesy, plné rozmanitých druhů obojživelníků a bezobratlých. Dobré mapy neexistují, značené cesty prakticky také ne. To nás však neodrazuje, právě naopak – cestu vždy nalezneme a volnému toulání jsme nakloněni. Doufáme, že se nám tak během následujících několika dní podaří spatřit alespoň zlomek zdejší bohaté fauny a flóry.

Opouštíme rozrůstající se hotelové komplexy Careva a s přibývající vzdáleností od nablýskaných rezidencí také ubývá lidí, které potkáváme. Slunečníky poseté písečné pláže střídá rozeklané pobřeží plné obtížně přístupných zátočin, s malými opuštěnými plážemi z rozdrcených mušlí. Odumřelé mořské řasy jsou vlnami vyvrhovány až na pobřeží a jejich nasládlý zápach prosycuje celé okolí. Slunce neúprosně žhne nad rozpálenou a vysušenou krajinou. Rybář, vytahující vetché sítě z vody, nám pyšně ukazuje úlovek – plný kýbl velkých krabů a především pak ryb v místním slangu zvaných „scorpeda“. „Vidíte ty ostny na hřbetní ploutvi?“ ptá se. „Jsou jedovaté, tak na rybu moc nešlapejte... Ale ona se bojí víc vás než vy jí.“ pokračuje.

➥ *Pokračování na str. 7*

VYSOKOTATRANSKÝ SKIALP

Bruder Honza při přeskakovaném oblouku z Baranieho sedla do Velké Studené doliny

Na svahu pod Ľadovým štítem

Podvečerní sjezd z Baranieho sedla do Malé Studené doliny

➥ *Pokračování ze str. 1*

Na tuleních pásech se šlape výborně až k závěrečnému svahu do Sedielka, kde se také konečně dostáváme ze stínu na slunce. Díky slunci se hned můžou odložit některé vrstvy oblečení. Lyže se připínají na batoh a výstup do Sedielka je pěšky. Ze Sedielka je krásný výhled do Javorové doliny a na severní Javoráky. To nás však nezajímá, nasazujeme stoupací železa a stoupáme sněhem na hřeben a z něj přecházíme na **Malý Ľadový štít (2608 a 2611 m, FK1606, I.)**. Na vrcholu zůstáváme delší dobu a kocháme se fantastickým panoramatickým výhledem do dalekého okolí.

Hřeben byl dobře schůdný, ale na první pohled to moc nevypadá na to, že by byl na některou stranu snadno sjízdný. První nápad je proto sjezd po výstupové stopě do Sedielka. To se však nelíbí Idefixovi, který chce jet z vrcholu přímo do Zadné Javorové doliny. Větší část sjezdu je vidět, ale spodní část se dá jenom odhadovat, zda je sjízdná, nebo se musí někde odtraverzovat. Jelikož máme s sebou vysílačky a test stability sněhové pokrývky dopadl dobře, sjíždí Idefix z vrcholu směrem do Zadné Javorové doliny. Část, kterou vidíme, projíždí dobře. Dole nám mizí z očí a po nějaké době se ozývá zapraskání z vysílačky a jeho nadšený komentář.

V dolní části sjezdu jsou i místa, kde se dá skákat, čehož částečně využíváme. Korunu dobrým výkonům nasazuje Honza, který při jednom ze skoků háže ukázkovou tlamu a přitom poněkud rozelementovává svou Silvrettu 500. Zbytek svahu tak dojíždí telemarkem – bez pádů. Mezitím se v údolí Idefix opaluje s opavskou slečnou, která se svými kolegy leze a přebývá v této dolině. Do **Sedielka (2372 m, FK1605, CH.)** stoupáme zpočátku hlubokým prašanem, který ve vyšších polohách přechází v tvrdé tenké desky s měkkým podkladem. I při chůzi ve slušně velkých plochách slyšíme praskot, takže tady je jednoznačně jiný stupeň lavinového nebezpečí, než na právě sjetém svahu. Začíná další sjezd k chatě.

ĽADOVÁ PRIEHYBA (2520 M)

Ráno si říkáme, že to snad ani není možné – další úplně jasný den je tady! Dnes odpoledne by měla dorazit další čtveřice ze Vsetína. Byli snadno nalákáni na krásné inverzní počasí a naši chválu panujících podmínek. Z chaty jsme vyrazili až v 8.45 h. Původním cílem je **Ľadový štít (2628 m),** a tak jdeme na lyžích dále a výše dolinou. Došli jsme na lyžích pod **Ľadovou priehybu (2520 m, FK1650, I.)** a slunce do nás pařilo, až se z nás kouřilo. Nasadili jsme mačky, sundali oblečení (ne všechno) a s hůlkama v rukou začali šlapat starými stopami vzhůru zajímavě ukloněným svahem. Sníh na přímém slunci rychle měkne, a proto se i ve staré stopě čím dál tím víc boříme. Slunce bylo úděsné a na hřeben docházíme trochu vyšťavení. Při pohledu na zbytek výstupu těch posledních sto výškových metrů balíme. Hřeben není těžký, ale poněkud exponovaný a s lyžemi nesmyslný.

Svah, po kterém jsme sem vyšmatlali, také nevypadal obtížně, ale expozice a hlavně aktuální kvalita sněhu byla o dost horší. Osobně se mi nelíbilo ani jedno z toho, takže jsem vytáhl cepín a většinu svahu až pod skalnaté zúžení sešel na stoupacích železech. Idefix sjel pár desítek výškových metrů z priehyby a také sundal lyže. Starší Bruder, k němuž se přidal i mladší Bruder, naopak lyže kus pod priehybou nasadili a nepříliš stabilně vypadajícím svahem začali s opatrným sjezdem vlevo od výstupové stopy. Dojeli jím až na skalnaté prahy, kde natraverzovali doprava, aby se vyhnuli úzkému skalnatému místu. Pod zúžením už rychle dojeli na dno údolí.

PRIEČNÉ SEDLO (2352 M) A SJEZD VELKOU STUDENOU DOLINOU

Opět slunečné ráno, v plánu co nejméně výškových metrů, abychom se před přejezdem na Silvestra do České republiky moc neunavili. Ráno balíme, o půl osmé snídáme a rozdělujeme se, když někteří sjíždějí na lezení ledů a pěší sestup Malou Studenou dolinou. Zbývající pětice šlape na pásech směrem **Priečné sedlo (2352 m, FK, CH.)**. Hřib, Brko a Dandy vyrazili dříve a, následováni smíšenou francouzskou dvojicí, šli ➥

CzechTourism

www.kudyznudy.cz

Nejnavštěvovanější turistické cíle v ČR

Jaké jsou nejoblíbenější turistické cíle v Česku a jednotlivých regionech? Agentura CzechTourism sestavila žebříček turistických míst s nejvyšší návštěvností v roce 2007. Téměř všechny významné turistické cíle zaznamenaly v minulém roce růst zájmu, a to v průměru o 12 %.

Nejoblíbenějším turistickým cílem v Česku zůstává i nadále Pražský hrad. Dotahuje se na něj však pražská zoologická zahrada, která se netají ambicemi stát se jednou z nejlepších zoo na světě. Nejnavštěvovanějším muzeem roku 2007 se stalo Národní muzeum, které tak předčilo Židovské muzeum v Praze. To se přitom tímto přídomkem doposud chlubilo. Mezi hrady a zámky vede v oblibě Státní hrad a zámek v Českém Krumlově. Z přírodních krás zase nejvíce přitahují jeskyně Moravského krasu.

Šest z deseti nejnavštěvovanějších cílů se nachází v Praze. Největšími skokany roku 2007 byly ZOO v Lešné u Zlína, která zaznamenala o 23% vyšší návštěvu než v roce předešlém, a ZOO s botanickou zahradou v Plzni, která poskočila z 15. na 10. místo. Největší odliv platících návštěvníků naopak zaznamenal Pražský hrad. Zdánlivě hrozivý propad návštěvnosti Pražského hradu (40%) je však způsoben tím, že ze souboru návštěvnických objektů byl z důvodu mimořádné zatíženosti zcela vyřazen prodej samostatných vstupenek do Zlaté uličky.

Největší nárůsty návštěvnosti zaznamenaly zoologické zahrady, v průměru o 15% a v některých případech dokonce až o čtvrtinu. Mezi desítkou nejlepších se tak ocitly hned čtyři. „Zoologické zahrady mají oproti hradům a jiným památkám tu výhodu, že jsou otevřené celoročně a jejich kapacita není omezena," osvětlil vysoká čísla ředitel CzechTourism Rostislav Vondruška a dodal, že zoo jsou také největšími lákadly téměř ve všech regionech.

Nejnavštěvovanější industriální památkou je pivovar Plzeňský Prazdroj, který se letos stal prvním českým certifikovaným místem Evropské cesty průmyslového dědictví.

pořadí 2007	turistický cíl	počet návštěvníků	pořadí 2006
1.	Pražský hrad	1,42 milionu	(1.)
2.	ZOO Praha	1,27milionu	(2.)
3.	Národní muzeum, Praha	687 tisíc	(4.)
4.	Židovské muzeum, Praha	674 tisíc	(3.)
5.	Národní galerie, Praha	571 tisíc	(5.)
6.	ZOO Dvůr Králové	542 tisíc	(6.)
7.	ZOO Lešná	503 tisíc	(9.)
8.	Památník Terezín	470 tisíc	(7.)
9.	Staroměstská radnice, Praha	433 tisíc	(8.)
10.	ZOO a botanická zahrada Plzeň	402 tisíc	(15.)

Česká republika vstoupila do virtuálního světa Second Life

Obyvatelé virtuálního světa Second Life mají další inspiraci pro cestování. Na Starém náměstí československého virtuálního města Bohemia otevřelo informační centrum agentury CzechTourism. Česká republika je tak po Švédsku, Estonsku a Maledivách jedním z prvních států, které mají na Second Life své zastoupení.

Fenomén Second Life se zrodil v roce 2003 a od té doby přilákal desítky milionů uživatelů, kteří mohou v trojrozměrném internetovém prostředí komunikovat, vzdělávat se, ale také vydělávat peníze a cestovat. Jedná se většinou o mladé lidi s kladným vztahem k moderním technologiím, což je zároveň skupina, ke které si agentura CzechTourism hledá cestu. Otevření vlastního infocentra by tomuto záměru mělo výrazně pomoci. *„Mladým návštěvníkům bychom rádi představili atraktivity České republiky a nalákali je k její reálné návštěvě. Staré náměstí virtuálního města Bohemia, kde je naše zastoupení umístěno, evokuje atmosféru České republiky více než výstižně. Jeho podobu inspirovala nejkrásnější česká města jako Praha, Český Krumlov a Telč,"* říká ředitel agentury CzechTourism Rostislav Vondruška.

Předobrazem pro zastoupení České republiky je reálné infocentrum agentury CzechTourism na Staroměstském náměstí. V tom virtuálním si zájemci prohlédnou e-brožury, fotogalerii nebo spoty. Protože má prezentace oslovit také cizince, bude „jednacím jazykem" angličtina. *„Bohemia připomíná typické české městečko s jeho obyvateli a věřím, že návštěvníci ze zahraničí tak okusí českou atmosféru se vším, co k tomu patří,"* dodává Martin Dvořák, jednatel společnosti beVirtual, s.r.o., provozující virtuální město Bohemia.

Současně se vstupem agentury CzechTourism do města Bohemia je pro jeho obyvatele připravena zajímavá soutěž o lindenské dolary i reálné ceny.

O SECOND LIFE:

Virtuální město Bohemia je centrem československého Second Life, místem společenských a zábavních akcí a sídlem významných firem působících na českém a slovenském trhu. Podpůrným nástrojem města Bohemia je portál www.secondlife.cz.

Město Bohemia v Second Life a portál www.secondlife.cz provozuje společnost beVirtual, s.r.o.

Prosincový podvečer v Baraním sedle (2393 m), vpravo Malá Studená dolina

přes boční hřeben pod Priečné sedlo, zatímco já s Liborem jsme sjeli níže a hřeben obešli.

Výstup do Priečného sedla byl celkem rychlý, vylepšený o nějakého poděsa na lyžích, který ze sedla sjížděl na nás. Nahoře dal jeden oblouk, potom kus sesul bokem a dostal se pod zúžené místo. Tam pro změnu natraverzoval doprava, kde mu mezitím uhla vsetínská trojice a Francouzi. Strhával sníh a kusy ledu na ně, Francouze a i na nás. Nakonec projel okolo a my jsme v klidu došli do sedla. Francouzi se šli slunit kus nad sedlo, naše grupa asi pět metrů pod sedlo. S Liborem jsme tam sjeli jedním obloukem, ostatní tam došli na mačkách.

Půl hodiny jsme plkali a vegetili a poté se rozdělili. Brko zamířil směrem na Zbojnickou chatu a někde pod Strleckými vežemi sjel a seskočil (čtyřmetrový led) směr chodník dolů na Hrebienok. Naše čtyřka mezitím sjížděla první svah pod Priečným sedlem, níže jsme uhli doleva a pod **Prostredným hrotom (2440 m)** jeli dále dolů. Sníh a jeho kvalita byly velmi různorodé. Dole ve stínu byl i nepříjemný kus na přemrzlém a rozbitém podkladu. Dojeli jsme na chodník, počkali na Brka a lesem společně sjeli až na Hrebienok.

Už dlouho nikdo z nás nezažil ve Vysokých Tatrách čtyři dny stabilního krásného počasí, během nichž se daly podnikat zajímavé výstupy a sjezdy. Malá Studená dolina nabízí nepřeberné množství cest různé obtížnosti a chtělo by to tam zůstat minimálně týden, aby se daly alespoň ty nejzajímavější absolvovat.

INFORMACE

Pohyb ve Vysokých Tatrách je omezen návštěvním řádem TANAPu, který uvádí i vymezené skialpinistické areály. Ve výše uvedeném článku do nich spadají Baranie sedlo a Priečné sedlo. Tato sedla jsou i součástí jednodenní tatranské Haute Route, která může začít přespáním na Chatě u Zeleného plesa a ranním výstupem přes Velkou Zmrzlou dolinu do Baranieho sedla. Z něj sjezd k Téryho chatě a výstup do Priečného sedla a následný sjezd buď přímo směr Hrebienok, anebo alternativně k přespání na Zbojnickou chatu.

Průvodce – František Kroutil: Vysoké Tatry pro horolezce 2, Vysoké Tatry pro horolezce 3, Průvodce Olympia, Praha 1977

Stanislav Klaučo: Výber skialpinistických a lyžiarských túr, Horský internetový klub, Bratislava 2002, túry v oblasti Malé Studené doliny – 7–10.

Doplňující knižní informace: Anton Marec: Tatranské siluety, Matica slovenská 2007.

Orientační mapy ze zmíněných průvodců, mapy VKÚ Barmánec v měřítku 1:25 000, ať už samostatně Vysoké Tatry nebo kroužkovaný Atlas Tater.

Internetové odkazy:
http://www.vysoketatry.com/chaty/tchata/tchata.html
http://www.ho-vsetin.com

Co s sebou:
Průkaz ČHS, JAMES nebo ÖEAV a kompletní vybavení na lezení nebo skialpinismus, včetně lavinového vyhledávače, lopaty, sondy a helmy.

Ubytování
Téryho chata (2015 m) leží poblíž Piati Spišských plesách a je majetkem Klubu slovenských turistov a Slovenského horolezeckého spolku JAMES. Téryho chata je nejvýše položenou celoročně otevřenou tatranskou chatou (do roku 2000 to byla Chata pod Rysmi, která je po dvou ničivých lavinách přes zimu uzavřena). Chata byla postavena v roce 1899 podle projektu Ing. Jozefa Pfinna a spišského architekta, stavitele a mecenáše Gedeona Majunkeho (1855–1921). Majunke ji i z větší části z vlastních peněz zafinancoval. Nápad na stavbu chaty měl ovšem lékař z Banské Štiavnice Edmund Téry (1856–1917), který jej začal prosazovat už v květnu 1889 na schůzi Maďarského turistického spolku. Chata byla otevřená 21. srpna 1899.
Téryho chata, Starý Smokovec,
P.O.Box 6, 06 201, chatár Ing. Miroslav Jílek, tel.: +421 52 442 52 45, mobil +421 905 893 233
Členové ČHS, JAMES, KST, ÖEAV mají slevu na ubytování

JAN PALA

Na vrcholu Malého Ľadového štítu, v propojení pod přilbami je jen o pár metrů vyšší Lomnický štít

Začátek sjezdu z Ľadové priehyby (2320 m)

Sjezd z Priečného sedla (2352 m) do Velké Studené doliny

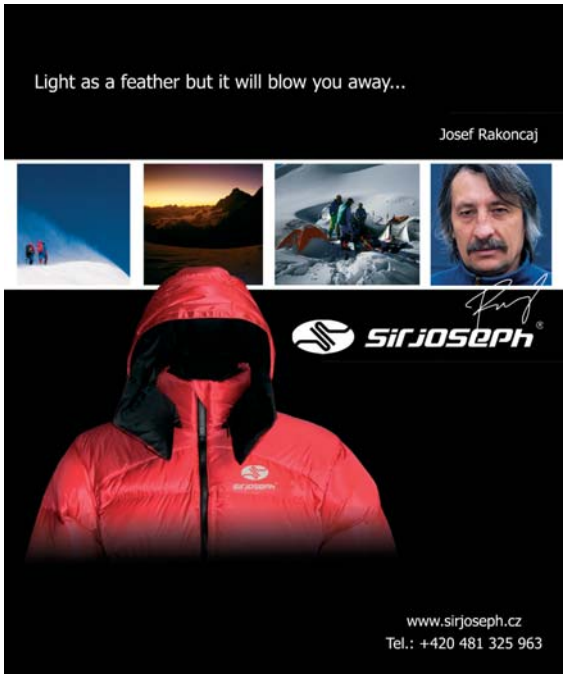

PŘEDPLATNÉ 2009

DOBRODRUH BUDE OPĚT DVOUMĚSÍČNÍKEM

Za několik týdnů tomu bude dvanáct let, co vyšlo první číslo našeho časopisu Dobrodruh. Čtenáři jistě vědí, že první čtyři roky vycházel jako dvouměsíčník a následujících osm let jako měsíčník (s tím, že si v lednu a o prázdninách dával „pauzu“ pro načerpání nových zážitků a podnětů přímo v terénu). Toto je v pořadí již 96. číslo Dobrodruha.

Po dvanácti letech vydávání jsme dospěli k názoru, že nastal čas opět trochu zpravidelnit vycházení časopisu i rozšířit časové možnosti redakce pro nabírání podnětů a inspirace, a tak Dobrodruh bude od příštího roku opět vycházet jako dvouměsíčník. Pravidelně bude k dostání koncem února, dubna, června, srpna, října a v polovině prosince.

Unikátní distribuční síť Dobrodruha bude samozřejmě zachována. Časopis bude nadále zdarma k dostání ve zhruba 430 outdoorových a sportovních prodejnách a dobrodružně zaměřených cestovních kancelářích v ČR i na Slovensku. Každé nové číslo si budete zároveň moci i kompletně stáhnout na našich archivních webových stranách **www.casopisdobrodruh.cz**.

V neposlední řadě pak budeme i nadále provozovat předplatitelské služby pro ty, kteří chtějí Dobrodruha dostávat poštou domů. Předplatitelé platí pouze distribuční náklady, které v příštím roce budou činit cca 11,– Kč na číslo. Celoroční předplatné na rok 2009 tedy dělá 66,– Kč. Pokud chcete dostávat Dobrodruha přímo do domu, pošlete nám tuto částku složenkou typu C na adresu: Časopis Dobrodruh, Žirovnická 2389, 106 00 Praha 10. Prosíme o zaslání nejpozději do 30. ledna, abyste mohli být včas zařazeni do distribučního adresáře pro první číslo.

CESTOVATELSKÉ SCUK U ŠTATLU

15.–17. 1. 2009 Brno

Cestování je pro někoho vášeň, pro jiného práce a pro někoho zatím jen sen. Vzrušující vyprávění o dalekých krajích a velkých dobrodružstvích prožitých na cestách má však rád asi každý. A především o něm je náš Scuk. Neaspiruje být festivalem ani největším ani nejslavnějším. Rádi bychom ale, abyste se u nás cítili dobře a domů odjížděli s pocitem příjemně stráveného času. Tak přijďte nasát tu srdečnou, dálkami vonící atmosféru! A vezměte s sebou i vaše známé. Doufáme nebudete litovat. Opět se budete moci seznámit s účastníky zajímavých expedic, fotografy i dobrodruhy. V rámci doprovodného programu třeba vydražíte zájezd za kačku, nebo si aspoň zatančíte na bále – opět hraje famózní PAVEL HELAN & KAPELA. Také si zazávodíme s trakaři v přilehlém Wilsonově lese.

MÍSTO KONÁNÍ

Biskupské gymnázium ul. Barvičova, Brno. Vstupenky si můžete zakoupit na místě anebo v předprodeji v kudrnovském Vobchůdku v podchodu pod hlavním brněnským vlakovým nádražím, v prodejně zájezdů Kudrna na ul. Dornych 33 v Brně, nebo zarezervovat na kudrna@kudrna.cz a vyzvednout při vstupu.

Z PROGRAMU

Antarktida – Paľo Barabáš • Japonsko – Braňo Štefánik • Jan Vlasák • Patagonie – světoběžníci Michal a Lucka • Cesta na Jenisej – Vojta Zvěřina • Bivak paragliding expedice • America Incognita – Motani • Austrálie – Martin Stiller • Ekvádor – Robert Bazika • Zanskar – Petr Jandora • Treky v extrémních podmínkách – D. Mahel+M. Klementová • 24 hodin na běžkách – slideshow • Toulky po Krétě – Milan Jána a další a další. K tomu se můžete těšit na výstavy velkoformátových fotografií či autogramiády zajímavých hostů.

Stránky festivalu: WWW.KUDRNA.CZ/SCUK

Jihočeský projekt bude součástí programu českého předsednictví

V souvislosti s předsednictvím České republiky v Radě EU v prvním pololetí roku 2009, realizuje Jihočeský kraj ve spolupráci s RERA a.s. a dalšími institucemi projekt, jehož cílem je prezentovat Českou republiku a Jihočeský kraj a propagovat myšlenku vzniku jednotné Evropy. Projekt s názvem Z JIŽNÍCH ČECH AŽ NA KONEC SVĚTA se opírá o historickou událost z 15. století.

„Projekt vznikl s myšlenkou podpořit prestižní událost českého předsednictví v Radě Evropské unie, které potvrzuje postavení České republiky v rámci nového uspořádání Evropy. Chceme také na evropské úrovni vyzdvihnout významné české osobnosti a události a zvýšit tak obecné povědomí o České republice a Jihočeském kraji a vyvolat zájem zahraničních turistů a médií. Hned v počátečních přípravách nás nadchla myšlenka, že projektem přispějeme k rozvoji vzájemných vztahů mezi evropskými městy a regiony, vzniku nových partnerství a tradic,“ říká Jiří Vlach, ředitel Regionální rozvojové agentury jižních Čech RERA a.s.

Projekt Z JIŽNÍCH ČECH AŽ NA KONEC SVĚTA se opírá o historickou událost z 15. století, kdy český král Jiří z Poděbrad, ve snaze iniciovat podporu vytvoření unie, vyslal do evropských zemí poselstvo vedené jeho švagrem, jihočeským velmožem Lvem z Rožmitálu a z Blatné. Poselstvo tehdy vyrazilo z Blatné a prošlo Německem, Nizozemím, Belgií, Francií, Anglií, Španělskem, Portugalskem, Itálií a Rakouskem zpět do Čech.

„V rámci slavnostního zahájení novodobého pochodu, kdy členové Klubu českých turistů se svými partnery z klubů v Německu, Nizozemí a Belgii skutečně projdou cestu z Blatné do Bruselu, připravujeme propojení našeho projektu s politicky velice významným jednáním Rady pro všeobecné záležitosti. To se uskuteční na konci března 2009 v Hluboké nad Vltavou. Nejvyšší představitelé evropské diplomacie přislíbili, že jako připomenutí historických událostí stvrdí svými podpisy doporučující listiny, podobně jako pro cestu Evropou v 15. století získal glejty Lev z Rožmitálu a Blatné,“ sdělil Jiří Vlach.

Pochod po stopách historického poselstva bude poté zahájen na jihočeském zámku Blatná, který je rovněž místem posledního odpočinku hlavního hrdiny příběhu Lva z Rožmitálu a z Blatné. Po dobu tří měsíce trvající cesty se uskuteční celá řada kulturních akcí a oficiálních setkání s představiteli měst a zemí Německa, Nizozemí a Belgie.

„Jako jakousi pomyslnou zlatou nitku, která se vine územím z jižních Čech až do Bruselu a tvoří jednotnou linii celého pochodu, jsme zvolili řadu pouličních happeningů, jejichž součástí budou divadelní představení na téma historického příběhu. Tak například v Norimberku, Kolíně nad Rýnem, Bruselu a dalších městech ztvární čeští umělci herecké, loutkové a hudební etudy, které připomenou cestu poselstva za ideálem sjednocené Evropy a pozoruhodnou českou iniciativu na samém sklonku středověku. Vyvrcholením událostí bude příchod novodobého poselstva v posledním červnovém týdnu do Bruselu, sídelního města unijních institucí. Tam se projekt Z JIŽNÍCH ČECH AŽ NA KONEC SVĚTA stane součástí programu Street Party, konané v rámci slavnostního ukončení českého předsednictví,“ dodal Jiří Vlach.

Projekt, na jehož realizaci spolupracují Jihočeský kraj, Regionální rozvojová agentura jižních Čech RERA a.s., Nebe s.r.o., Klub českých turistů, Zámek Blatná, Město Blatná a další partneři, získal záštity od Alexandra Vondry, místopředsedy vlády pro evropské záležitosti, Jána Figeľa, člena Evropské komise odpovědného za výchovu, vzdělávání, kulturu a mládež, Jana Havelky, prezidenta Evropské asociace turistických klubů a Jana Stráského, předsedy Klubu českých turistů.

– do –

KNIHOVNA

BRETAŇ a NORMANDIE

Mezi mnoha velmi osobitými oblastmi Francie patří Bretaň a Normandie k těm nejzajímavějším. Obě se hrdě hlásí ke své dlouhé historii a udržují si pocit jednotné identity, a to v oblasti kulturní, společenské, ale také zeměpisné. Během cesty po Bretani a Normandii se setkáte s tím nejlepším, co vám může Francie nabídnout: divokým pobřežím lemovaným dobře krytými plážemi; drsnými vřesovišti a hustými lesy; středověkými přístavy a početnými prehistorickými památkami; půvabnými, pečlivě udržovanými městy a zajímavými muzei a — pro mnohé možná především — skvělou kuchyní nabízející hlemýždě ryby a plody moře.

Bretaň si svou samostatnost udržela až do 16. století, proto se zde můžeme ještě setkat s oblastmi, jejichž obyvatelé hovoří prastarým keltským jazykem — bretonštinou.

Normandie byla mnohem dříve začleněna do francouzského státu, vždy však hrála díky svým přístavům důležitou roli v osídlování jiných zemí.

Bretaň, to je synonymum pro prehistorické megalitické památky, z nichž menhiry v Carnacu mohou směle konkurovat megalitům ve Stonehenge. Ale i novější místa sehrála svou roli v novodobé historii Francie, např. obří přístav Brest, který byl za 2. světové války takřka srovnán se zemí.

Normandie, to jsou z pohledu historika především pláže vylodění a bitva o Normandii, bez nichž by se válečné události ubíraly bezpochyby jinou cestou, než jakou známe.

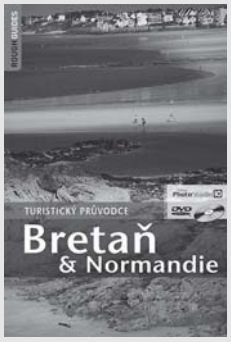

Průvodce je doplněn o užitečné rady, kde a za kolik se můžeme ubytovat, přináší přehled gastronomických zařízení, ceny vstupného do historických a kulturních památek, je doplněn podrobnými mapkami jednotlivých oblastí a plány popisovaných měst.

Obsahuje tipy na vycházky po Bretani včetně podrobných mapek a dvě barevné přílohy o bretaňských megalitech a o tom nejlepším z bretaňské a normandské kuchyně.

Součástí průvodce je 60minutové multimediální DVD s cestopisným filmem o zemi a program na úpravu digitálních fotografií Zoner Photo Studio 11 Xpress.

Druhé aktualizované vydání, formát: 132 × 197 mm, 1424 stran, brožovaná vazba šitá i lepená. Cena: 598 Kč

T. Jepson, P. Lee, T. Smithová, Ch. Williams: KANADA + DVD

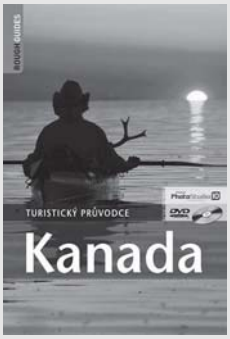

Chcete-li poznat Kanadu, vydejte se s námi s pomocí naprosto spolehlivých map, jaké v jiných průvodcích nenajdete. Vyberte si místa, která chcete navštívit, a nechejte se přitom inspirovat desítkami fotografií. V průvodci najdete poučný výklad o historii a životě místních obyvatel a především úchvatné kanadské krajině. Dozvíte se v něm vše o vysokých přílivech v Bay of Fundy či opevněném Starém městě v Québecu. Nechybí v něm ani rozsáhlé seznamy nejlepších míst k pobytu a stravování pro různě náročné turisty.

Ukázka z knihy: Podnebí je v Kanadě velmi rozmanité, ale v zásadě se dá říct, že oblast poblíž pobřeží a Velkých jezer má mírnější zimy a chladnější léta než místa ve vnitrozemí. Červenec a srpen jsou spolehlivě teplé měsíce v celé Kanadě, a to dokonce i na vzdáleném severu, takže letní sezona je pochopitelně nejrušnější částí roku. Období od listopadu do března je velmi nepříjemné, prakticky všude se musíte připravit na teploty pod bodem mrazu, snad s výjimkou západního pobřeží. V mnoha oblastech jsou zimy jasné a suché a všechna velká města jsou na chlad velmi dobře nachystaná: najdete tu kryté průchody a vytápěná nákupní centra, kde se dá ukrýt před nejhorším počasím. Přímořské provincie a východní Kanada mají čtyři jasně definovaná roční období: mrazivé zimy s množstvím sněhu; krátká, mírná jara; teplá léta (kratší a chladnější než na severu a ve vnitrozemí) a dlouhé, velmi čerstvé podzimy. Léto je hlavní turistickou sezonou, ale září a říjen jsou rovněž oblíbené měsíce, zejména v Novém Brunšviku, který se na podzim krásně vybarví. Pobřežní části trpí během celého roku hustými mlhami. V Ontariu a Québecu jsou roční doby rovněž dosti jasně oddělené, ale setkáte se tu s většími extrémy, velmi chladnými, vlhkými a zamračenými zimami typickými hlavně pro jižní Ontario (je tu ale sušeji a chladněji než v Québecu) a dlouhými, vlídnými jary trvajícími obvykle od dubna do června. Letní měsíce mohou být velmi horké a často nepříjemně vlhké, zvláště ve městech, která opustí stálí obyvatelé, jež nahradí turisté. Dlouhý podzim tu bývá nejlepší částí roku: teploty jsou vyrovnané a ulice prázdnější. Centrální provincie Manitobu, Saskatchewan a Albertu sužují největší klimatické rozdíly. Zimy jsou dlouhé, ale léta velmi jasná a teplá, běžně s množstvím bouřek. V zimě se hodně lidí vydává za lyžováním do Skalistých hor, ale nejrušnější dobou je přece jen léto, kdy se můžete vydat i na delší výlet, aniž byste se museli bát dešťů – bouřkám se ale uniknout nedá a bývají stejně prudké jako zimní vánice. Jižní část Britské Kolumbie je v kanadských poměrech oblastí mírných klimatických poměrů: výkyvů je tu méně a průměrná teplota je snesitelnější. Velká část provincie ale trpí vlhkými větry od Tichého oceánu: největší naději, že se vyhnete lijákům, máte na konci jara a počátkem podzimu. V Yukonu, v Severozápadních teritoriích a v Nunavutu jsou zimy pochopitelně velmi mrazivé, rtuť se často dlouhé měsíce nevyšplhá nad bod mrazu, ale zato zde bývá velmi málo srážek - jde o jednu z nejsušších částí Kanady. Léta jsou krátká, zato překvapivě teplá. Jaro přichází pozdě, ale přináší s sebou záplavu divokých květů, které pokryjí celou tundru.

Součástí průvodce je 60minutové multimediální DVD s cestopisným filmem o zemi a program na úpravu digitálních fotografií Zoner Photo Studio 11 Xpress.

Formát: 132 × 197 mm, 1312 + 36 stran, brožovaná vazba šitá i lepená. Cena: 1298 Kč

MEZINÁRODNÍ VELETRH

sportovních potřeb a sportovní módy

ISPO zima 09

HLÁSÍ VYPRODÁNO

Mnichov, nové výstaviště, 1.–4. února 2009
Pokryto 185 000 m² výstavní plochy v 17 halách
Opět očekáváno přes 2000 vystavovatelů
Česká republika hlásí rekordní účast
50 vystavovatelů na ploše 1500 m²

Od 1. do 4. února se opět, již po devětašedesáté, otevřou veletržní brány mezinárodního odborného veletrhu sportovního zboží a módy. Výstavní plocha se svými 185 000 m² v prostorách Nového Výstaviště je momentálně zcela obsazena. Také v roce 2009 počítá Messe München GmbH s více jak 2000 vystavovateli z více než 40 zemí, kteří představí širokému mezinárodnímu publiku nové trendy ve sportovní módě a sportovním zboží.

Vysoká účast jak vystavovatelů, tak i návštěvníků, je zajištěna díky přesně zaměřené koncepci veletrhu. Každá společnost usiluje o to, aby navodila svoji specifickou atmosféru. Jednotlivé obory se následovně dělí na: board-ISPO (A1–A3), ispovision (A4), ski-ISPO (B3/B5), sportstyle ISPO (B1/B2), performance ISPO (C3/C4) a Sport Source Europe (C1/C2).

Outdoor ispo najdeme v halách A5/A6 a B5/B6 na ploše 40 000 m², přístupné východním vchodem.

ISPO ZIMA, vůdčí veletrh sportovního zboží a módy, si dává také za úkol, věnovat se odborným tématům a zároveň je přiblížit veřejnosti. Vedle sympozií, workshopů a seminářů zveřejňuje ispo zima také odborné studie. Nadčasové produkty bývají pravidelně oceněny, například cenou Eco Responsibility Award, přičemž je kladen důraz na témata jako stálost, ekologie apod.

Úspěch veletrhu spočívá také v neustálé snaze zviditelnit nové prvky, trendy a celkový vývoj. Tobias Gröber, manažer veletrhu je právem velmi spokojen: „Jsme nadšeni počtem přihlášených. Ten je určující a potvrzuje tak naši koncepci veletrhu."

Bližší informace pro české a slovenské návštěvníky, zlevněné vstupenky či nabídku ubytování najdete na www.expocs.cz

VOCET CUP

TAJNÁ VRCHAŘSKÁ ČASOVKA

Letos v říjnu se jel již 13. ročník cyklistického OPEN závodu do vrchu se jménem Vocet Cup. Tento náročný stoupák v Krkonoších se jede z Rokytnice nad Jizerou od hospůdky „U Vocta" na Vrbatovu boudu na Zlatém návrší. Šlapou všichni, kdo přijdou na start.

Předstartovní horečka

Honza Černý – vstříc dalšímu vítězství

Letos se závodu zúčastnilo 60 jezdců. Nejmladším Janu Herberovi a Michalu Šírovi je 13 let, nejstaršímu Čendovi Hrdličkovi 62. Startovalo se jako obvykle na kótě 600 m/n.m. Cíl na Vrbatově boudě je ve výšce 1400 m/n.m., takže celkové převýšení závodu, díky několika malým klesáním, přesahuje 1000 výškových metrů. Trať je dlouhá 21 km. Hlavními body na trati jsou Rokytnice, Františkov, Rezek – zde vlevo do lesa na exkurzní cestu, ve Vidlici ostře vpravo přes Kozelský potok na Vídeňskou cestu, Vídeňská skála, Dolní Mísečky, Horní Mísečky a pak již jen 6 km stoupací „had" do cíle. Zde se rodí RADOST Z BOLESTI. Mimochodem, trať částečně kopíruje jednu z etap Závodu míru z roku 1995 a 1996, kdy na Vrbatově boudě končila tzv. Královská etapa. V roce 1995 ji vyhrál Pavel Padrnos.

Závod Vocet Cup je mystický, jedou ho v podstatě jen dva typy borců:

a) ti ortodoxní, kteří hory milují, ti pojedou další ročníky zase.
b) ti měkčí, které někdo zlákal. Dojeli sice, ale sáhli si moc hluboko na dno svých sil, ti jeli poprvé a naposledy.

Závod se jede natvrdo, tzv. "na krev", od počátku až do konce, jen tak se dá zvítězit.

Vítězem je každý, kdo dojede, ale někteří jedou přeci jen rychleji. Honza Černý, několikanásobný vítěz závodu, již tradičně zajede pod 1 hodinu (letos čas 0:58:13). Závodníci se z Vrbatovy boudy vracejí přímo do hospůdky „U Vocta" jako zocelení, úspěšní a vnitřně bohatí lidé.

Na výsledkové listině přitom tradičně dominují jména místních horalů: Jindřišek, Votoček, Setunský, Svatý, Kobr, Šír…

Pořadatelem závodu je pan Vodseďálek (e-mail: hospudka@rokytnice.com), majitel hospůdky „U Vocta", která všechny po závodě obejme širokou náručí a hojností cen. A také všichni dostanou keramickou plaketu „Zlaťák" (toť symbol Zlatého návrší našich Krkonoš s mohylou Hanče a Vrbaty).

VocetCup se na vás těší v dalších letech (přihlášky na shora uvedený e-mail). Jede se vždy počátkem října.

ČENDA HRDLIČKA
kralsumavy2006@seznam.cz

ODVÁŽNÁ ŽENSKÁ

Slovinka Marija Kozin je snad nejodvážnější ženou, kterou jsem kdy potkal. Před třemi roky se vydala se svým kamarádem na cyklistickou výpravu do Pekingu, avšak velmi záhy zůstala díky neshodám na cestě sama. Nakonec se jí podařilo do hlavního čínského města dojet a v nohách měla více než 17 000 km!

Jenže chuť šlapat do pedálů ji neopustila a navíc ji zlákalo ležaté kolo a vidina daleko pohodlnějšího cyklistického cestování. Hlavním partnerem se jí tak stala česká firma AZUB BIKE, která se specializuje na výrobu lehokol. Proto se Marija na začátku roku 2007 vydala na zpáteční cestu do Slovinska na lehokole AZUB 5, do jehož výbavy patřilo všechno nutné pro dálkovou cykloturistiku, včetně špičkových voděodolných cyklobrašen Ortlieb. Cestu domů zkomplikovalo Mariji nejen zranění, které si vynutilo dvouměsíční léčení, ale i válka v Gruzii, která zastihla Mariju přímo v hlavním městě Tbilisi.

Dnes už je Marija konečně doma ve městě Skofja Loka ve Slovinsku. V nohách má našlapáno téměř 35 000 km, z toho polovinu na ležatém kole české výroby. Sama říká, že nejtěžší pro ni byly bahnité úseky silnic v Číně během dlouhých dešťů, a mužský harašmen. Přesto už dnes přemýšlí, kam by se dále vydala. Nezbývá než ji držet palce, aby se jí všechny další expedice vydařily stejně jako tato.

STRANDŽA – DIVOKÉ ČERNOMOŘSKÉ POBŘEŽÍ

Trekking na pobřežních skalách

Kozy na pobřeží v NP Strandža

Typická pastvina v NP Strandža

➥ *Dokončení ze str. 1*

„Dejte také pozor na spodní proudy v moři, před pár dny se kousek odtud utopili čtyři motorkáři. Silní kluci, ale to víte, moře je moře," varuje nás a jedním dechem dodává: „Ale je tu krásně, co říkáte?" „No to nás to Černé moře mile přivítalo...", honí se nám v hlavě. Krásné to tu skutečně je a jsme rádi, že tato část bulharského pobřeží zůstává stále víceméně nedotčená a zachovala si divoký krajinný ráz.

Jedinou komunikací na tureckou hranici je rozbitá a děravá silnice, linoucí se přibližně kilometr od pobřeží. Absence jakýchkoliv značených turistických cest znamená pomalé se proplétání stezkami nad pobřežními skalisky a důvěřování smyslu pro rovnováhu. S každým krokem se před námi do všech stran rozletují desítky sarančat. Ovčácký pes líně vstává ze stínu nízkého dubu a přemisťuje volně se pasoucí kozy z útesů na útesy o pár set metrů dále. Pak opět ulehá ve stínu jiného, stejně nízkého dubu. Míjíme stádo koní. Několik vodních želv vyhřívajících se na kmeni stromu se se šplouchnutím vrhá do vody.

Dva kilometry před obcí Varvara nacházíme malou pláž ukrytou mezi útesy. Ze skály vyvěrající pramen čisté vody je hlavním důvodem, proč se pláž pro několik příštích nocí stává naším domovem a základnou pro bližší prozkoumání místní přírody. V nedaleké laguně, od otevřeného moře oddělené pásem skal, pozorujeme rozličné druhy ryb, několik medúz a především pak místní raritu – užovku elegantně se vlnící mezi mořskými řasami a lovící ryby ve skalních štěrbinách pod vodní hladinou. K večeru se nám daří necelých 50 metrů od pobřeží zahlédnout osamoceného delfína.

Rybářským městečkem Ahtopol pokračujeme dále k jihu. Na prašné cestě, vedoucí nad útesy padajícími strmě do moře, pozorujeme lovícího slíďáka tarentského, největšího zástupce pavouků v Evropě. Štěstěna nám přeje – ihned vedle cesty se suchou trávou plazí želva. Když ji beru do ruky, výhrůžně syčí, tak ji opět pokládám zpátky, ať se plazí dál.

Samička slíďáka tarentského

Jedna ze všudypřítomných ještěrek

Před městečkem Sinemorec dorážíme k řece Velece. Všudypřítomná sarančata mezitím v lese vystřídaly neskutečně dotěrné mouchy, které si ze všech možných částí těla oblíbily především naše oči. Tolik slov velmi hovorové češtiny jsme předtím snad nikdy nepoužili...

Rákosem obrostlou Veleku kopírujeme až k ústí do moře. Řeka jakoby se nechtěla svého životadárného toku vzdát, a tak těsně před svým ústím uhýbá ostře vlevo a vytváří tak mezi svými vodami a mořem mohutný, několik set metrů dlouhý písečný val. Zastavena skalnatým masívem nakonec své vody ztrácí průsakem ve prospěch černomořských vod. O tomto místu se říká, že je jedno z nejkrásnějších na černomořském pobřeží. Něco pravdy na tom zřejmě je, protože nemálo cestovatelů si možnost divoce přenocovat zároveň na mořském a říčním břehu nenechá ujít. I my se stáváme jedněmi z nich...

Za městečkem Sinemorec, které bylo až do roku 1989 pouhou ospalou rybářskou osadou a jehož okrajové části se dnes rychle mění v luxusní turistické resorty, se charakter pobřeží poněkud proměňuje. Husté dubové porosty sahají až k pobřeží. Chůzi po úzké a kluzké stezce, klikatící se ve svahu nad rozeklaným pobřežím, tak tu a tam střídá proplétání se bujnou vegetací.

V noci pobřežím přešla bouře, vlny se rozbíjejí o skaliska a fouká čerstvý, solí prosycený vítr. Sedíme na útesu nedaleko hraničního pásma a nasáváme vůni dálek.

Za našimi zády se rozprostírá sluncem spalovaná Strandža se všemi svými přírodními tajemstvími a kouzly. Přemýšlíme, jak dlouho asi tento mystický kus Bulharska se svými nedotčenými lesy, divokým pobřežím a průzračným mořem, zůstane zachován, než podlehne zběsilému tempu výstavby hotelových komplexů typických pro celé bulharské pobřeží...

MICHAL VAČKAŘ

VW 4MOTION VERSUS MOTOKROS

Testovací den

Čtvrtek 13. 11. 2008 byl velmi deštivý. Na pozvánce na testovací den Volkswagen firmy Porsche Praha Prosek bylo uvedeno, že akce se uskuteční na motokrosové trati v jihočeské Kaplici.

Už jen fakt, že se budou testovat vozy na trati pro motokros, byl zajímavý. Po příjezdu jsme museli konstatovat, že jen chůze po trati připomínala kluziště. Všechny testovací vozy byly 4Motion, což znamená s pohonem všech kol. Nejprve jsme ochutnali jízdu s Transporterem. Jak jsme se dozvěděli, byl upraven pro jízdu v terénu systémem Seikel, který přidá na světlé výšce 40 mm, a celková nosnost se zvedne na 3200 kg. Jízda jako na horské dráze, stoupání střídaly prudké sjezdy a na trase nechybělo ani předvedení bočního náklonu. Ještě zajímavější bylo představení prototypu Transporter Extréme se světlou výškou 420 mm. Tento dravec měl vytyčenou zvláštní trasu, aby předvedl co umí. Zákazníci mohli zažít uváděné stoupání tohoto vozu až 45° (100 %), což se jen tak nevidí. Komu to nestačilo, vyzkoušel další z rodiny VW – Tuareg a Tiguan. V těchto vozech jsme měli možnost vychutnat si komfort offroadových asistentů, jenž velmi ulehčí jízdu v těžkém terénu. Tento den plný adrenalinu a deště dokázal všem zúčastněným, že vozy Volkswagen s pohonem 4Motion si poradí s nástrahami nejen v běžném silničním provozu, ale i v extrémních terénních podmínkách.

(jk)

Foto: Zbyněk Machalický

BÍLÁ STOPA NA ŠUMAVĚ

Šumava má co nabídnout i lyžařům, kteří dávají přednost čerstvě projeté běžkařské stopě před rychlou jízdou na sjezdovce. Také letos si běžkaři mohou vybrat z různě dlouhých a různě obtížných tras. Většina z cca 500 km udržovaných tras se nachází na území Národního parku Šumava.

Cíle projektu „Bílá stopa na Šumavě“: monitoring a koordinace systému údržby; ochrana krajiny; jednotná propagace; získávání finančních prostředků na zimní a předsezónní údržbu a ostatní aktivity (pořízení strojů, nákup zařízení a vybavení).

Koordinaci tohoto projektu zajišťuje Regionální rozvojová agentura Šumava o.p.s., v úzké spolupráci s Regionálním sdružením Šumava, Správou NP a CHKO Šumava, Jihočeským a Plzeňským krajem a v neposlední řadě s dotčenými obcemi a městy.

Finanční prostředky na zimní údržbu tras i předsezónní úpravy jsou získávány z dotací EU, dále pak od obcí a měst regionu Šumava, Jihočeského a Plzeňského kraje, Správy NP a CHKO Šumava, podnikatelů i lyžařů samotných.

Celkové náklady na údržbu lyžařských tras za posledních 5 let přesáhly částku 8 mil. Kč (tj. průměrně 1,7 mil. Kč na zimní sezónu). Podíl veřejných zdrojů na financování činil 45% (dotace EU, příspěvky krajů a NPŠ). Zbylých 55% pokryly obce z vlastních zdrojů a z příspěvků od podnikatelů a lyžařů (prodej samolepek a odznaků).

NABÍDKA PRODUKTŮ A SLUŽEB:

❖ Regionální sdružení Šumava získalo dotace z programů EU na nákup 10 ks GPS a zpracování souřadnicových dat pro oblast Šumavy, kde údržba lyžařských tras probíhá. Přístroje GPS byly bezplatně pronajaty obcím, které disponují vlastními stroji na údržbu lyžařských tras. Data z GPS jsou automaticky přenášena do mapy, umístěné na webových stránkách „bílá stopa“.

❖ Webové stránky www.bilastopa.cz obsahují aktuální informace nejen pro běžkaře. Nejzajímavější je ale mapa, kam jsou on-line načítána aktuální data z GPS přístrojů, nainstalovaných v rolbách. V této mapě můžete lehce zjistit, kde se momentálně rolby s GPS pohybují, nebo kdy a v které oblasti proběhla údržba naposledy.

❖ Informační SMS zprávy budou obsahovat údaje získané z GPS přístrojů, tzn. kdy byla trasa naposledy upravena. Tvar SMS a kódy oblastí jsou uvedeny v tištěných mapkách i na webu Bílá stopa. Poskytovatelem služby je společnost T-Mobile.

❖ Prodej samolepek a odznaků - prodejní cena sezónní samolepky je 30 Kč a odznaku 100 Kč. Každý, kdo si koupí

samolepku nebo odznak, tím přispěje na úpravu lyžařských tras. Tu si pak může nalepit na lyže, nebo odznak připevnit na oděv a to bude zároveň pro další běžkaře výzvou k následování. Samolepky a odznaky lze zakoupit v informačních centrech.

❖ Mapky lyžařských stop jsou vydávány každoročně. Tyto mapky jsou pouze orientační, obsahují aktualizované mapové podklady a užitečné kontakty na subjekty v daném území. Jsou k dispozici bezplatně na informačních centrech v regionu. Dále jsou ke stažení na webových stránkách Bílá stopa. Také byl vydán image prospekt zimní Šumavy, určený hlavně k distribuci na veletrzích cestovního ruchu.

Pavla Plucková
Regionální rozvojová agentura Šumava, o.p.s.
& Regionální sdružení Šumava
Stachy 422, 384 73 Stachy
Tel: +420 380 120 262 (242)
E-mail: info@rras.cz

E-mail: info@bilastopa.cz
www.bilastopa.cz

Peugeot 207 SW Outdoor

Testovali jsme

Dvěstěsedmička je v nabídce francouzské značky stále relativně mladým přírůstkem. Její atraktivní kabát částečně navazuje na tvary předchůdce, bestseller s označením Peugeot 206 zároveň však využívá velice moderní až agresivní stylistické prvky. Ty ještě více vynikají ve variantě kombi, již tradičně označené SW. Naším testem prošla verze SW Outdoor, která je určena, jak název napovídá, především pro aktivní trávení volného času. I přesto ale provedení Outdoor uživatel ocení také v městském provozu, kde všechny odlišnosti od klasické dvěstěsedmičky přijdou vhod.

Automobil o délce 4156 mm nabízí vyvážené proporce, což platí nejen v případě designu, ale i vnitřního členění. Je zde vhodně rozvržen prostor pro posádku a zavazadla, na čemž má zásluhu i rozvor dlouhý 2540 mm. Logicky se zde nabízí srovnání s novou domácí fabií Combi ve verzi Scout, která svými úpravami oproti běžné variantě sází na tutéž kartu jako testovaný Outdoor. Nutno přiznat, že svým vyváženým a líbivým designem je Peugeot podstatně dál, a to i za cenu o něco menšího zavazadelníku. Především posádka těží z rozvoru, který je téměř o osm centimetrů větší než u mladoboleslavského vozu. Fabia je přitom o něco delší, což svědčí o výborně odvedené práci Francouzů. Propastný rozdíl je ale hlavně v šířce obou porovnávaných vozů, kdy má Peugeot navrch o více než deset centimetrů. Úzká karoserie nejenže činí design fabie přinejmenším divným, ale po stránce prostoru pro posádku jsou oba vozy nesrovnatelné. Dvěstěsedmička nabídne cestujícím na předních sedadlech tolik prostoru, že se může zdát, jakoby byla o třídu vyšším vozem než zmiňovaná fabia.

CO PŘINÁŠÍ OUTDOOR?

Testovaná varianta Outdoor se od běžného provedení 207 SW liší o 28 milimetrů větší světlou výškou. Pokud tedy k vaší chatě vede polní či lesní cesta a vy se bojíte, abyste náhodou vašemu autu nepoškodili podvozek, lepší prostupnost verze Outdoor by mohla být řešením. Jinak se zde částečně hraje na efekt, stejně jako u fabie combi scout. I v případě testovaného „lvíčete“ se jedná o klasickou předokolku. S variantou 4×4 se zatím pravděpodobně nepočítá, i když by outdooru nepochybně slušela. Zvýšený podvozek se samozřejmě promítl i do příjemného nastupování do vozu, kdy jsou sedačky správně vysoko. Zároveň je z auta dobrý výhled a řidič má skvělou orientaci o dění kolem vozu. Výborně čitelná je také celková délka auta například při parkování. Zajímavým prvkem je nízko umístěná spodní hrana bočních oken vpředu, což také zlepšuje výhled z vozu.

Vedle zvýšené světlé výšky je jediným dalším rozdílem oproti klasické dvěstěsedmičce výrazné oplastování lemů blatníků a nárazníků. Tento prvek rozhodně ocení také ti, kdo se s vozem pohybují hodně po městě. Na parkovištích před nákupními centry bude váš outdoor dobře chráněn proti odření od kolem parkujících vozů. Hlavní výhodou je ale samozřejmě ochrana proti odletujícím kamínkům, například při průjezdu šotolinových cest.

DOSTATEK PROSTORU

Interiér vozu je celkově střízlivý, ovšem elegantní a velice příjemný. Na tom mají zásluhu použité materiály a vhodné tvarování sedadel. Ta jsou na pomezí francouzsky měkké školy a německé tvrdosti, výsledek je však pohodlný s dostatečným bočním vedením. Výška interiéru je nadprůměrná a bez problému se v dvěstěsedmičce SW usadí i téměř dvoumetrový jedinec. Šířka pro nohy vpředu sice není extra velká, ale napravuje to tvarování středového panelu a výplně dveří. Dokonce i na zadních sedadlech je výška stropu bezproblémová i pro hodně vysoké postavy, pouze je nutné počítat s určitým omezením prostoru pro nohy. Zdařilý je tvar palubní desky, kterou za tmy oživuje atraktivní červené prosvícení přístrojů. Malou výtku zaslouží snad jen horší odstínění hlavních „budíků“ v kapličce před řidičem a příliš vpředu umístěné kličky pro otvírání dveří. Chválíme výborně tvarovaný volant i hlavici řadicí páky.

Jedničku s hvězdičkou zaslouží zavazadlový prostor, a to za praktickou využitelnost. Základních, velice dobrých 428 litrů lze během okamžiku zvětšit na 1433 litrů. Manipulace se zadními sedadly je navíc maximálně jednoduchá, stejný systém využívá například Mazda 6. Stačí odjistit pouze opěradlo a pomocí promyšlené konstrukce se s ním zároveň sklápí i sedák zadní dělené lavice.

OUTDOOR NA SILNICI

Jízdní vlastnosti hodnotíme jako velice jisté. Nijak negativně se zde nepromítlo zvětšení světlé výšky, vůz se při rychlém průjezdu zatáčkou nenaklání o nic víc, než běžné provedení SW. Řidič se s novým outdoorem cítí, jakoby jel v autě o třídu vyšším, a to nejen díky vnitřnímu prostoru, ale hlavně kvůli celkové kultivovanosti jízdy. Ani se nechce věřit, že jde o přímého nástupce malého typu 206. Dokonce i ve srovnání s již vysloužilým, ovšem o třídu vyšším modelem 307, si nová dvěstěsedmička SW Outdoor vede podle našeho názoru lépe. Má mnohem čitelnější řízení a lépe drží přímý směr při vyšších rychlostech. Posilovač řízení s proměnlivým účinkem je vhodně nastaven a zatímco při parkování lze volantem otáčet skoro jen malíčkem, ve vyšší rychlosti potřebuje i jen lehká korekce volantem podstatně více síly. Průjezdy zatáček jsou jisté a i přes svůj „skoroterénní“ vzhled nabídne nová 207 SW Outdoor radost z jízdy. Posádka navíc ocení vhodné nastavení tvrdosti podvozku, který k dobrým jízdním vlastnostem nabídne také nemalou míru komfortu.

Brzdy se mohou zprvu zdát trochu gumovější, jejich výkon je však dostatečný a umožňují i vhodné dávkování brzdného účinku. Chválíme také řazení, jehož dráhy sice nejsou nejkratší, ale přesnost je na velice dobré úrovni.

Námi testovaný model byl vybaven vznětovým motorem 1,6 HDI s výkonem rovných devadesát koní. Tento motor nabídl vozu dostatečnou svižnost a nechal si líbit i pohyb v o něco vyšších otáčkách. Nejvyšší výkon poskytl ve 4000 ot/min, ovšem již od 1600 ot/min byl cítit jeho zátah a dostatečný kroutící moment. Avizovaná kombinovaná spotřeba 4,5 litru nebyla nijak nereálná, my jsme se během testu pohybovali jen lehce nad hranicí pěti litrů na 100 km.

Celkově nás Peugeot 207 SW Outdoor mile překvapil. I přes jeho nevelké vnější rozměry nabídne dostatek prostoru rodině s dětmi nebo mladému páru při aktivním trávení dovolené, například s jízdními koly v zavazadlovém prostoru. Praktičnost je zde navíc doplněna o nespornou designovou atraktivitu. Cena námi testované, bohatě vybavené verze s motorem 1,6 HDI 90 k je 473 900 korun. Základní provedení se zážehovým motorem 1,4 16V vyjde na 428 900 korun.

Text a foto: Jan Kadečka